

3. Veškeré nepřijatelné činy a aktivity, vůči kterým chce tato úmluva údajně bojovat, jsou v českém právním řádu již dávno trestné a stíhatelné.

4. Proklamovaný cíl úmluvy, tzn. boj proti násilí vůči ženám, je zde spíše pláštěm pro zakrytí jejího skutečného záměru a cíle, kterým je nepochybně snaha o povýšení umělé ideologie tzv. genderismu na úroveň vymahatelného univerzálního lidského práva, na což má dohlížet nově zřízený, mocný a nedotknutelný nadnárodní kontrolní orgán GREVIO – vyšetřovatel, žalobce, soudce a kat v jednom.

5. To je záměr a cíl, řekněme, krátkodobý a viditelný. Tím dlouhodobým – a ještě mnohem nebezpečnějším – cílem je snaha o postupný rozklad staletých základů a hodnot západní křesťanské společnosti, založené zejména na tradiční rodině coby jejím klíčovém pilíři – a na svobodě lidského myšlení, přesvědčení a víry, která je obdobnými dokumenty a mechanismy taktéž zásadně podkopávána.

6. Dalším doprovodným (a nepřijatelným) jevem těchto procesů má být zavedení masivní kontroly naší národní legislativy včetně možnosti nařizování jejích úprav a změn – jako by nestačilo, že toto jsme nuceni prakticky dnes a denně zažívat už 15 let ze strany orgánů Evropské unie.

7. Úmluva zavádí povinnost smluvních stran vytvořit a financovat všemi vrstvami společnosti prostupující komplexní „genderistickou“ kampaň (indoktrinaci), kterou by prováděly neziskové subjekty – velmi často se zahraničním napojením. Požadavky na zavádění tzv. pozitivní diskriminace na základě pohlaví („genderu“) a rozsáhlé finanční náklady případného uvádění úmluvy v život jsou už pak jen dalšími třešněmi na otráveném a nestrvitelném dortu.

8. Úmluva přináší povinnost proškolení tisíců státních zaměstnanců včetně povinnosti vytvořit a provozovat nákladné tzv. integrační programy – které by, pochopitelně, taktéž realizovaly tzv. neziskové a nevládní organizace – financované ovšem z veřejných rozpočtů. Tlak na zapojení mezinárodního i domácího a politického neziskového sektoru je ostatně už prakticky nezbytnou a nedílnou součástí veškerých mezinárodních dokumentů obdobného typu.

9. Úmluva by tudíž přinesla ohromný nárůst další všepro-
stupující regulace, administrativy a byrokracie – a vytvořila by nové agendy a nové orgány, které by ovšem nebyly pod právní ani demokratickou politickou kontrolou českého státu, institucí, potažmo občanů.

10. Istanbulská úmluva znamená i riziko mezinárodní ingerence do oblasti péče o dítě včetně svěřování dětí do péče.

Zakládala by také nepřijatelné výjimky v oblasti azylového práva a azylového řízení.

11. Signatářem úmluvy je i Evropská unie jako celek – takže je zde pro Českou republiku i docela reálné riziko překryvu agend a vymáhání závazků, a to v její neprospěch.

12. Istanbulská úmluva znamená ovšem především razantní průlom do českého právního systému a společenských tradic. Zejména pak v podobě tlaku na oslabení prostředků a nástrojů důkazní praxe a v rozšíření počtu trestných činů, kde může být sankcí odebrání rodičovských práv, což představuje přímý útok na tradiční rodinu. Dokument by tak rovněž vnesl nejistotu a nebezpečný chaos do uplatňo-

vání a vymáhání práva jako takového. Nemá totiž ambici trestní právo korigovat, nýbrž násilně zasahovat do právního řádu a společnosti a měnit je.

13. Úmluva dále vnáší do českého právního sys-

tému, kde má panovat rovnost subjektů práva, povinnost napříště zohledňovat ve všech ohledech genderové hledisko, resp. aplikovat nepokrytou nenávisť k mužům a chlapcům.

14. Dokument taktéž svou dikcí a obsahem podněcuje a povzbuzuje šíření atmosféry udavačství a strachu.

15. Úmluva jednoznačně směřuje k prolomení lékařské a advokátní mlčenlivosti, což hraničí až s porušením ústavnosti. Mimo jiné i tím, že ve svých důsledcích a dopadech ohrožuje ústavní právo na svobodu svědomí, vyznání a přesvědčení.

16. Přináší tlak na změnu tradičních kulturních a sociálních vzorců, sociální inženýrství a snahu o vymýcení národních a společenských tradic. Je i v rozporu s křesťanskou věroukou, která je jedním ze základů naší civilizace. Mohla by představovat i reálné riziko mezináboženského konfliktu, zejména ve vztahu k islámu.

17. Úmluva nařizuje ingerenci do vzdělávacích osnov a vzdělávacího systému.

Tzv. Istanbulská úmluva nesmí být v České republice nikdy ratifikována – důvodů pro to je mnoho, některé byly naznačeny výše, jejich úplný výčet by však byl ještě mnohem obsáhlejší. ◉

Dokument taktéž svou dikcí a obsahem podněcuje a povzbuzuje šíření atmosféry udavačství a strachu.

JIŘÍ KOBZA

Narozen 1955, vystudoval geologii, jako odborný pracovník i jako diplomat působil v zemích Středního východu. V současnosti je poslancem Parlamentu ČR za hnutí SPD

